

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Olgy Puškinové a JUDr. Karla Podolky v právní věci žalobce **RNDr. Tomáše Paclíka**,

zastoupeného Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem, advokátem se sídlem v Praze 1, Staroměstské nám. 17, proti žalovaným 1) **Sdružení Růžový panter**,

IČ 26595559, adresa pro doručování P.O.BOX 16A, Hořovice, zastoupenému JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Bolzanova 1,

o ochranu osobnosti, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 36 C 154/2004, o dovolání prvního žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. ledna 2006, č.j. 1 Co 260/2005-148, **t a k t o :**

- I. Dovolání prvního žalovaného **se odmítá.**

- II. První žalovaný **je povinen** zaplatit na náhradu nákladů dovolacího řízení žalobce jeho zástupci Mgr. Ing. Zdeňku Strnadovi, advokátu se sídlem v Praze 1, Staroměstské nám. 17, částku 3.808,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. června 2005, č.j. 36 C 134/2004-99, výrokem I. uložil prvnímu žalovanému povinnost upustit od neoprávněného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobce a vyjmout z internetových stránek www.ruzovypanter.cz dokument, označený jako „Tisková zpráva ke kauze LTO“, zveřejněný na uvedených stránkách dne 4.10.2004. Výrokem II. uložil prvnímu žalovanému zveřejnit na internetových stránkách www.ruzovypanter.cz omluvu tohoto znění: „V Tiskové zprávě ke kauze LTO, zveřejněné na uvedených stránkách dne 4.10.2004 bylo uvedeno, že podnikatel Tomáš Paclík je osobou spolčenou s osobami, odsouzenými za přípravu vraždy, související s obchody s LTO, a že pan Tomáš Paclík je s takovými osobami propojen. Tyto údaje jsou nepravdivé a za jejich zveřejnění se panu RNDr. Tomáši Paclíkovi omlouváme. Iveta Jordanová, ředitelka nevládní protikorupční organizace Růžový Panter.“ Výrokem III. uložil prvnímu žalovanému povinnost zveřejnit na své náklady v deníku Právo inzerát s omluvou tohoto znění: „V článku

„Langer popřel spojení s obchodníky s LTO“, zveřejněném v deníku Právo dne 6.10.2004 bylo uvedeno, že podnikatel Tomáš Paclík je osobou spolčenou s osobami, odsouzenými za přípravu vraždy, související s obchody s LTO, a že pan Tomáš Paclík je s takovými osobami propojen. Tyto údaje jsou nepravdivé a za jejich zveřejnění se panu RNDr. Tomáši Paclíkovi omlouváme. Iveta Jordanová, ředitelka nevládní protikorupční organizace Růžový Panter.“ Výrokem IV. uložil prvnímu žalovanému zaplatit žalobci 100.000,- Kč jako náhradu nemajetkové újmy v penězích. Co do dalších 50.000,- Kč žalobu zamítl. Výrokem V. zamítl žalobu proti druhé žalované. Výrokem VI. a VII. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání prvního žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 24. ledna 2006, č.j. 1 Co 260/2005-148, rozsudek soudu prvního stupně v napadených vyhovujících výrocích ve věci samé potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně. Vzal za prokázané, že první žalovaný uveřejnil na svých internetových stránkách dne 4.10.2004 „Zprávu ke kauze LTO“, kterou dal k dispozici ČTK a umožnil tak její převzetí deníkem Právo. Zpráva obsahovala - kromě jiných údajů týkajících se převážně poslance Ivana Langera - tvrzení o žalobci, že je „propojen s osobami obchodujícími s LTO“ a je „osobou, která se svého času spolčila v rámci svých podnikatelských aktivit s osobami odsouzenými za přípravu vraždy, související s obchody s LTO“. Dále vzal za prokázané, že žalobce byl členem představenstva MORPA, a.s. v době od 6.8.1999 do 12.5.2000, kdy jeden z odsouzených - Milan Šišma - byl předsedou dozorčí rady a druhý - Vratislav Kutal - předsedou představenstva OLPA, a.s., jediného akcionáře MORPA, a.s., přičemž ani jedna ze jmenovaných společností se nezabývala obchodováním s LTO, ale obchodováním s papírem. Ztotožnil se také s právními závěry soudu prvního stupně, že předmětná zpráva se neomezila na pouhou publikaci obsahu dokumentů přístupných z veřejných zdrojů, ale výslednou informací první žalovaný „vylepšil“ svou ničím nepodloženou spekulací o propojení resp. spolčení žalobce s uvedenými osobami právě v souvislosti s přípravou vraždy a obchody s LTO. Míra dehonestace žalobce je zvýšena i použitým výrazem trestněprávní terminologie „spolčil“ a dále nepravdivým tvrzením o aktivitách žalobce s osobami „odsouzenými“, neboť v době, kdy žalobce byl členem představenstva MORPA, a.s., o osoby odsouzené ještě nešlo. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou prvního žalovaného, že předmětná tvrzení byla publikována ve veřejném zájmu. Především publikování nepravdivých či zavádějících informací lze stěžejně zahrnout pod právo veřejnosti na informace a právo na svobodu projevu, neboť obsahem práva na informace je právo na informace pravdivé a objektivní a právo na svobodu projevu je omezeno právě chráněnými právy jiných osob.

Předmětným spekulativním tvrzením došlo tedy k neoprávněnému zásahu prvního žalovaného do práv žalobce chráněných ustanovením § 11 občanského zákoníku (dále jen „o.z.“), konkrétně do práva na soukromí, čest a lidskou důstojnost, spočívající v uveřejnění nepřesného a zkreslujícího textu na internetových stránkách a v tisku, vyvolávajícího nepravdivý dojem o žalobci. Shodně se soudem prvního stupně odvolací soud dovodil, že vypuštění slov „svého času“, a „v rámci svých podnikatelských aktivit“ v navrženém textu omluvy, žádným způsobem nemění její smysl a obsah. Odvolací soud shledal důvodnost přiznaného morálního zadostiučinění podle ustanovení § 13 odst. 1 o.z. ve formě požadovaných omluv v médiích, v nichž k neoprávněnému zásahu došlo, jakož i splnění předpokladů pro přiznání náhrady

nemajetkové újmy v penězích podle § 13 odst. 2 o.z. Při stanovení její výše soud prvního stupně zcela správně přihlížel k tomu, jakým způsobem první žalovaný naložil s informacemi z veřejných zdrojů, které výslednou informaci nijak neodůvodňovaly, dále ke skutečnosti, že intenzita předmětného zásahu byla zvýšena charakterem portálu žalovaného, označeným jako portál protikorupční společnosti, jakož i k profesnímu postavení žalobce jako daňového poradce, pro něhož je serióznost a bezúhonnost základním předpokladem činnosti.

Rozsudek Vrchního soudu v Praze byl zástupci prvního žalovaného doručen dne 22. února 2006, přičemž právní moci nabyl téhož dne.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal první žalovaný dne 28. března 2006 včasné dovolání, doplněné podáními ze dne 26. ledna 2007 a 11. dubna 2007. Přípustnost dovolání odvozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“). Dovolací důvod spatřuje v naplnění předpokladů ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., a domnívá se, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Za otázku zásadního právního významu označuje, zda je dán zásah do práva na ochranu osobnosti v případě, kdy občanské sdružení poukáže na skutečnosti, které na sebe upoutávají veřejnou pozornost u osoby ve vysoké ústavní funkci, a to při výkonu ústavně zaručeného práva na svobodu projevu a veřejnou kontrolu osob v ústavních funkcích, zahrnujíc v to právo šířit a přijímat informace. Problém dále vidí v tom, zda je v demokratickém státě přípustné učinit veřejný dotaz na ústavního činitele, na jeho vazby a styky, resp. vést s ním veřejnou polemiku a poukázat na okolnosti, jež důvodně volají po vysvětlení. Otázkou zůstává, jak žádat ústavního činitele, aby dané okolnosti vysvětlil, aniž by bylo vyloučeno na ně být jen poukázat (tj. pouze zveřejnit). První žalovaný je přesvědčen, že své právo na projev vykonal korektním způsobem a plnil tak své povinnosti vůči společnosti, což je vtěleno do cílů sdružení, jako veřejnoprávní korporace. Podle názoru dovolatele se zde jedná o střet mezi dvěma základními právy, a to svobodou projevu, zahrnující právo na informace, a právem na ochranu pověsti osoby (nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/97). Odkazuje dále na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 282/99, ze kterého dovozuje, že informace publikované běžným tiskem a určené široké veřejnosti, nemusí být zcela přesné, přičemž pro posouzení, zda jde o neoprávněný zásah je podstatné, jestli uvedené údaje po obsahové stránce vyznívají zásadně shodně a jsou-li způsobilé u běžného čtenáře vyvolat shodný dojem. Významné však je, aby celkové vyznění podávané informace odpovídalo pravdě (obdobně nález sp. zn. I. ÚS 156/99). Dovolatel nesouhlasí s podaným výkladem předmětné tiskové zprávy soudy obou stupňů, ze které jasně vyplývá pouze to, že žalobce se v rámci svého podnikání spojil s osobami, které byly v době jejího vydání odsouzeny za přípravu vraždy, která souvisela s obchody s LTO. Pokud by zpráva vytvářela dojem, že žalobce sám obchodoval s LTO a případně připravoval vraždy, jistě by byl také trestně stíhán a souzen.

První žalovaný navrhl, aby Nejvyšší soud ČR rozsudek Vrchního soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o odklad výkonu napadeného rozhodnutí.

K podanému dovolání se vyjádřil žalobce přípisem ze dne 19. dubna 2006. Domnívá se, že soudy obou stupňů postupovaly ve věci v souladu s hmotným právem a v intencích judikatury Nejvyššího soudu ČR a nálezů Ústavního soudu ČR a při svém

rozhodování neřešily žádnou otázku zásadního právního významu. Navrhuje, aby dovolací soud dovolání prvního žalovaného odmítl, resp. zamítl.

Dovolací soud v daném případě uvážil, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou, řádně zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o.s.ř.), stalo se tak ve lhůtě stanovené ustanovením § 240 odst. 1 o.s.ř., je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 1 o.s.ř. Dovolání vychází z dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Poté se zabýval otázkou přípustnosti tohoto dovolání s negativním závěrem.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání je podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu

- jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.),
- jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak, než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.),
- jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle poslední z již uvedených možností, a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

Ve věci nejsou naplněny předpoklady přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř. Napadený rozsudek totiž není rozhodnutím měnicím, resp. rozsudku soudu prvního stupně nepředcházeli případný dřívější rozsudek téhož soudu, který by byl odvolacím soudem později zrušen.

Není-li dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř., je proti němu dovolání přípustné jen tehdy, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadený rozsudek má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.). Kdy jde o rozsudek po právní stránce zásadního významu se příkladmo uvádí v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. Rozhodnutí odvolacího soudu tak má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu nebyla dosud vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem. Předpokladem současně mimo jiné je, že řešená právní otázka měla pro rozhodnutí ve věci určující význam.

S ohledem na skutečnost, že uplatněným dovolacím důvodem je dovolací soud vázán (§ 242 odst. 3 věta první o.s.ř.), lze to, zda rozhodnutí je zásadního právního významu, posuzovat jen z hlediska námitek obsažených v dovolání, jež jsou tomuto dovolacímu důvodu podřaditelné (obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. května 2005, sp.zn. 20 Cdo 1591/2004).

Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. uplatněný v dovolání žalobcem, je třeba vztáhnout na případy, kdy dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, t.j. je poznamenáno nesprávným právním posouzením. Jde o omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný

skutkový stav, kdy soud buď použije jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jestliže sice aplikuje správný právní předpis, avšak nesprávně jej vyloží. Nesprávné právní posouzení věci může být způsobitelným dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu. Jde především o zjištění omylu soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. Tento dovolací důvod naplněn není.

Odvolací soud podanou žalobu posuzoval podle § 11 násl. o.z. Podle ustanovení § 13 odst. 1 o.z. má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněného zásahu do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Občanskoprávní ochrana osobnosti fyzické osoby podle zmíněného ustanovení tak přichází v úvahu pouze u zásahů do osobnosti chráněné všeobecným osobnostním právem, které je třeba kvalifikovat jako neoprávněné (protiprávní). Neoprávněným je takový zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, tj. s právním řádem.

Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti fyzické osoby podle § 13 o.z. musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení nebo jen ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě, tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde existovat příčinná souvislost mezi zásahem a neoprávněností (protiprávností) zásahu.

Fyzická či právnická osoba může být činitelkou odpovědnou za nemajetkovou újmu na osobnosti jiné fyzické osoby pouze tehdy, jestliže neoprávněný zásah spočívající v porušení nebo jen v ohrožení osobnosti fyzické osoby, skutečně také vyvolala.

V daném sporu bylo nutno na základě konkrétních okolností případu zvážit, zda sporné výroky dosahují takové intenzity, že zasahují do práva na ochranu osobnosti žalobce, či zda jsou situací přiměřené. Při zkoumání této otázky bylo v první řadě rozhodné, zda se jedná o výkon práva prvního žalovaného informovat veřejnost vyplývajícího ze svobody projevu či nikoliv.

K problematice svobody projevu existuje bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen "Soud"), v níž je zdůrazněn význam zmíněné svobody, jakož i určeny její meze, které jsou dány nutností respektovat jednak společností chráněné zájmy vymezené článkem 10 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a jednak práva třetích osob. Soud zdůrazňuje roli svobody projevu jako jednoho ze základních kamenů demokratické společnosti; absence této svobody ji pojmově vylučuje. Svoboda projevu platí nejen pro "informace" nebo "myšlenky", přijímané příznivě či považované za neškodné či nedůležité, ale rovněž pro ty, které jsou nepříjemné, šokují či znepokojují. Ač nelze překračovat vymezené hranice mj. z důvodu ochrany dobré pověsti jiných, je třeba tolerovat šíření informací a myšlenek týkajících se politických záležitostí, jakož i témat z ostatních oblastí veřejného zájmu. Veřejnost má současně právo tyto informace přijímat (obdobně srovnej rozsudek ve věci Lingens proti Rakousku ze dne 8. 7. 1986, č. 09815/82, odst. 41).

Svoboda projevu však není bezbřehá; je omezena jednak chráněnými zájmy podle článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jednak ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami; v tomto případě vzniká konflikt mezi svobodou projevu ve smyslu článku 17 a právem na ochranu cti a dobré pověsti podle článku 10 Listiny. Ústavní soud se k této problematice vyjádřil např. ve svém nálezu IV. ÚS 154/97 (sv. 10, č. 17) a konstatoval, že při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, je věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým. Je proto třeba na základě konkrétních okolností daného případu zvážit, zda výrok dosahuje takové intenzity, že zasahuje do práva na ochranu osobnosti dané osoby, či je situaci přiměřený, tedy zda v daném případě preferovat právo na ochranu cti a dobré pověsti dotčené osoby nebo upřednostnit právo na svobodu projevu a šíření informací. Je pak nutno mimo jiné zkoumat, zda podávaná informace je pravdivá, zda forma její veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem např. výkonu kritiky, tzn. zda primárním cílem kritiky není hanobení a zneuctění dané osoby.

K otázce pravdivosti uveřejněných údajů se vyslovil např. Ústavní soud v nálezu I. ÚS 156/99, podle něhož k zásahu do práva na ochranu osobnosti sice zásadně může dojít i objektivně, tedy s vyloučením zavinění narušitele práva, nicméně každé zveřejnění nepravdivého údaje nemusí automaticky znamenat neoprávněný zásah do osobnostních práv; takový zásah je dán pouze tehdy, jestliže (1.) existuje mezi zásahem a porušením osobnostní sféry příčinná souvislost a jestliže (2.) tento zásah v konkrétním případě přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou mírou, kterou již v demokratické společnosti nelze tolerovat.

Bylo již uvedeno, že odvolací soud se zejména **neztotožnil** s námitkou prvního žalovaného, že předmětná tvrzení byla publikována ve veřejném zájmu, když konstatoval, že publikování **nepravdivých** či zavádějících informací nelze zahrnout pod právo veřejnosti na informace a právo na svobodu projevu, neboť obsahem práva na informace je právo na informace pravdivé a objektivní a právo na svobodu projevu je omezeno právě chráněnými právy jiných osob. Tento závěr, s přihlédnutím k výše podanému výkladu se jeví jako správný. Je proto třeba souhlasit se závěrem soudu druhého stupně, pokud dovodil, že předmětným tvrzením došlo k neoprávněnému zásahu prvního žalovaného do práv žalobce chráněných ustanovením § 11 občanského zákoníku (dále jen „o.z.“), konkrétně do práva na soukromí, čest a lidskou důstojnost.

Za tohoto stavu proto není možno dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu hodnotit jako rozhodnutí mající po právní stránce zásadní význam, jak to má na mysli ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o.s.ř.

Protože tak není naplněn žádný z případů přípustnosti dovolání, Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) dovolání jako nepřípustné odmítl (§ 243b odst. 5 o.s.ř. ve spojení s § 218 písm. c) téhož zákona). Rozhodoval, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243b odst. 5 věta první o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1, § 151 a § 146 odst. 3 o.s.ř., když v dovolacím řízení žalobci vznikly náklady spojené s jeho zastoupením v tomto řízení. Konkrétně jde o jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání) podle § 11 odst. 1

písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Výše odměny za zastupování advokátem je pak určena podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění do novely provedené vyhláškou č. 277/2006 Sb. účinné od 1. 9. 2006, kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení, a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996. Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "vyhláška").

Podle § 2 vyhlášky se sazby odměn stanoví pro řízení v jednom stupni z peněžité částky která je předmětem řízení, anebo podle druhu projednávané věci (odstavec 1). V sazbě podle prvního odstavce uvedeného ustanovení jsou zahrnuty všechny úkony právní služby provedené advokátem nebo notářem, s výjimkou odměny za úkony, které patří k nákladům řízení, o jejichž náhradě soud rozhoduje podle § 147 o.s.ř. (odstavec 2).

Podle § 10 odst. 3 vyhlášky ve věcech odvolání a dovolání se sazba odměny posuzuje podle sazeb, jakými se řídí odměna pro řízení před soudem prvního stupně, není-li stanoveno jinak. Podle § 6 odst. 1 písm. b) vyhlášky činí sazba odměny v této věci 12.500,- Kč. Protože však byl učiněn v tomto případě pouze jediný úkon právní služby, bylo nutno s přihlédnutím k § 18 odst. 1 této vyhlášky takto určenou výši odměny zástupce žalobce snížit o 50 %, t.j. na částku 6.250,- Kč. S ohledem na to, že pak bylo dovolání odmítnuto, byla uvedená částka odměny podle ustanovení § 15 ve spojení s § 14 odst. 1 vyhlášky dále snížena o 50 % na 3.125,- Kč.

Vyhláška č. 484/2000 Sb. upravuje pouze paušální sazby odměny za zastupování účastníka advokátem, nikoliv tedy již nároky advokáta na náhradu hotových výdajů a na náhradu za promeškaný čas, jež stojí vedle odměny (§ 2 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). K nákladům řízení žalované proto patří též paušální náhrada hotových výloh advokáta v částce 75,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do novely provedené vyhláškou č. 276/2006 Sb.). Celkem výše přisouzené náhrady nákladů dovolacího řízení činí u tohoto vztahu 3.200,- Kč, která je po úpravě o 19 % daň z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobce, představována částkou 3.808,- Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení **není** přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Pavel P a v l í k , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Gorošová